

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/219/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917205323
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917205323.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: Mgr. Eva Gálová, nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX K. K., právne zast.: JUDr. Pavel Porubský, advokát, P. X, XXX XX K. K., proti žalovanému: KOGE- cestovanie s geografmi, s. r. o., IČO: 47696541, Mostová 1346/31, 034 01 Ružomberok, práv. zast.: Mgr. Michaela Kovačicová, advokátka, J. XXX/X, XXX XX L. M., o zaplatenie 2.050,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 10C/25/2017-110 zo dňa 24.4.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Ružomberok rozsudkom č.k. 10C/25/2017-110 zo dňa 24.4.2018 zamietol žalobu o zaplatenie 2.050,60 eur s príslušenstvom. Zároveň rozhodol, že žalovanému voči žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť jej 2.050,60 eur, spolu s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. Uvedené žiadala na tom skutkovom základe, že so žalovaným uzavrela zmluvu o nájme, predmetom ktorej bol nájom jednej izby, s možnosťou využívania príslušenstva v trojizbovom byte č. 58 na 1. poschodí v K. K. na ul. A. č. XX, počnúc od 2.2.2014 na dobu neurčitú, ktorú spísali a podpísali 15.3.2014, pričom žalobkyňa v čase uzatvárania nájomnej zmluvy bola aj konateľkou žalovaného s oprávnením konať v mene spoločnosti samostatne, a preto ju so súhlasom jediného spoločníka spoločnosti a zároveň druhého konateľa spoločnosti M. C. aj podpísala. Žalobkyňa v čase uzatvárania nájomnej zmluvy bola aj konateľkou spoločnosti KOGE - cestovanie s geografmi, s.r.o., s oprávnením konať v mene spoločnosti samostatne, a preto ju so súhlasom jediného spoločníka spoločnosti a zároveň druhého konateľa spoločnosti KOGE - cestovanie s geografmi, s.r.o., Michala Kovačica aj podpísala. Výška nájmu bola dohodnutá na sumu 300,- eur mesačne. Nájomná zmluva bola ukončená na základe dohody o zrušení nájmu medzi žalobkyňou a žalovaným v zastúpení žalobkyňou, vtedy ešte konateľkou spoločnosti s možnosťou konať samostatne, ale podpísanú už aj druhým konateľom Michalom Kovačicom dňa 27.8.2014, ako aj za súčasného zrušenia súhlasu žalobkyne ako vlastníčky bytu č. 58 na 1. poschodí v K. K., na ul. A. XX, s umiestnením sídla spoločnosti KOGE - cestovanie s geografmi, s.r.o., na ulici Starohorskej č. 43, 97411 v Banskej Bystrici, ktorý prevzal a prevzatie svojím podpisom Michal Kovačic

potvrdil. Žalobkyňa tvrdila, že v zmysle čl. III. ods. 2 Dohody o zrušení nájmu žalovaný počas doby trvania nájmu nezaplatil žalobkyňou dohodnuté nájomné, ktoré sa zaviazal zaplatiť do 15 dní od zrušenia nájmu, t.j. do 1.9.2014. Žalovaný si túto povinnosť nesplnil ani do dňa podania návrhu. Podľa tvrdenia žalobkyne jej dlhuje nájom za mesiac február 2014 v alikvotnej čiastke 289,30 eur, za mesiac marec až júl 2014 (5x300,- eur) 1.500,- eur a za mesiac august 2014 v alikvotnej čiastke 261,30 eur, spolu teda 2.050,60 eur.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, poukazoval na to, že nájomnú zmluvu považuje za falošnú, vyhotovenú dodatočne, len za účelom žalobkyne získať od neho majetkový prospech. Zdôraznil, že v čase vyhrotených vzťahov medzi vtedajšími konateľmi žalovaného žalobkyňa podstrčila druhému konateľovi a jedinému spoločníkovi PaedDr. Michalovi Kovačicovi PhD. dohodu o zrušení nájmu, a to aj zrušenie súhlasu vlastníka s umiestnením sídla žalovaného, o čom svedčí aj fakt, že táto dohoda, ako aj zrušenie súhlasu, neobsahuje pri podpise PaedDr. Michala Kovačica PhD. pečiatku žalovaného, resp. údaj, že PaedDr. Michal Kovačic PhD. koná ako konateľ v mene spoločnosti - žalovaného. V zmysle bodu 10.3 zakladateľskej listiny žalovaného totiž konateľ podpisuje za žalovaného tak, že k napísanému alebo vytlačenému obchodnému menu žalovaného pripojí svoj vlastnoručný podpis. V hlavičke je uvedené, že za žalovaného opäť konala žalobkyňa ako konateľka žalovaného, pričom však na strane nájomcu jej podpis nie je. Žalobkyňa nepredložila odovzdávací protokol, ktorý mal byť v zmysle nájomnej zmluvy podpísaný oboma zmluvnými stranami. Takúto zmluvu považuje za absolútne neplatnú, pričom z dôvodu právnej istoty vznáša tiež námietku premlčania.

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za nespornú skutočnosť, že PaedDr. Michal Kovačic PhD. ako jediný spoločník založil spoločnosť KOGÉ - cestovanie s geografmi, s.r.o., ktorá spoločnosť podľa výpisu z obchodného registra v čase od 14.3.2014 do 3.10.2014 mala sídlo na ul. Starohorská 43, Banská Bystrica a tiež, že v čase od 14.3.2014 do 2.10.2014 bola konateľkou spoločnosti aj žalobkyňa a druhým konateľom bol Michal Kovačic (od 3.10.2014 je jediným konateľom tejto spoločnosti), ako aj, že pri zakladaní spoločnosti žalobkyňa udelila súhlas, aby predmetná spoločnosť bola zapísaná so svojím sídlom alebo miestom podnikania na adrese Starohorská 45, Banská Bystrica.

Spornou skutočnosťou medzi sporovými stranami bolo to, či dňa 15.3.2014 bola uzatvorená zmluva o nájme medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a žalovaným ako nájomcom, či jediný spoločník mal vedomosť dňa 15.3.2014 o uzatvorení tejto zmluvy. Ďalšou spornou skutočnosťou bolo, či predmetná zmluva bola evidovaná v účtovníctve spoločnosti, či ku dňu 27.8.2014 spoločnosť vo svojom účtovníctve evidovala pohľadávku titulom nájmu voči žalobkyne, a tiež sporným bolo to, prečo žalobkyňa ako konateľka spoločnosti nedala podklady pre účtovanie nájmu počas doby jeho trvania. Ďalšou spornou skutočnosťou bolo, či dohodu o zrušení nájmu podpísal Michal Kovačic ako súkromná osoba alebo ako konateľ spoločnosti žalovaného a či svojím prejavom chcel uznať dlh ako súkromná osoba alebo ako konateľ spoločnosti. Spornou bola tiež skutočnosť, v akej výške mal byť dlh uznaný, keďže v článku 3 dohody o zrušení nájmu táto skutočnosť absentuje.

Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vyhodnotiac dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože žalovaný spochybnil existenciu nájomnej zmluvy zo dňa 15.3.2014 v období od 14.3.2014 do 3.10.2014, keď jeho spoločnosť mala sídlo na ul. Starohorská 43, Banská Bystrica, pričom v tomto období bola okrem neho konateľkou spoločnosti aj žalobkyňa. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení totiž žalovaný predložil ako dôkaz, ktorý žalobkyňou nebol vyvrátený, a to hlavnú knihu a knihu záväzkov za rok 2014, z ktorej nesporne bolo preukázané, že ani v jednej z týchto kníh nebol evidovaný záväzok na nájomnom pre žalobkyňu. Toto žalobkyňa nevyvrátila žiadnym dôkazom, naopak uviedla, že nájomnú zmluvu nepredložila do účtovníctva spoločnosti, lebo v tom čase bolo strašne veľa práce okolo konateľstva vo firme, tak si túto odkladala na neskôr vzhľadom na to, že museli riešiť zájazdy, ktoré sa pripravovali, tiež, že nájomné neuhrádzala z účtu žalovaného preto, aby nebolo v podozrení, že peniaze ukradla. Ako potvrdila svedkyňa Ing. T. W., ako účtovníčka, o tejto zmluve sa dozvedela náhodou po 30.6.2015, keď jej pán Kovačic doniesol rôzne šanóny, v ktorých hľadala nejaký doklad a medzitým natrafila aj na túto zmluvu. Ani toto tvrdenie svedkyne žalobkyňa nevyvrátila. Súd mal preto za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že v období od 14.3.2014 do 3.10.2014 existovala zmluva o nájme, o tejto zmluve informovala jediného spoločníka a že tento s uvedenou zmluvou súhlasil aj napriek tomu, že zmluvu za oba subjekty podpísala žalobkyňa. Jej tvrdenia o tom, že nájomnú zmluvu nepredložila do účtovníctva spoločnosti, lebo v tom čase bolo strašne veľa práce okolo konateľstva vo firme, a tak si túto odkladala na neskôr, sa súdu prvej inštancie javili ako značne nepresvedčivé, nakoľko ako konateľka spoločnosti musela byť známa ustanovenia § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, viesť zoznam spoločníkov a informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti. Tým, že nepredložila predmetnú nájomnú zmluvu na zaevidovanie do

účtovníctva spoločnosti, nekonala tak v jej záujme, keďže tým nemohol byť tejto náklad zaúčtovaný na náklady spoločnosti, čo by malo nepochybne vplyv na výsledky daňového priznania. Tiež jej tvrdenie, že „nájomné neuhrádzala z účtu žalovaného, pretože aby nebola v podozrení, že peniaze ukradla" skôr potvrdzuje vyjadrenie žalovaného, že o existencii nájomnej zmluvy nemal vedomosť, pretože pokiaľ by zmluva existovala, o tej by bol spoločník informovaný a táto by bola riadne zaevidovaná v účtovníctve žalovaného a nemohlo by vzniknúť žiadne podozrenie z krádeže. Takéto podozrenie by mohlo vzniknúť jedine v prípade, že zmluva neexistovala a pri skončení svojej funkcie by žalobkyňa z účtu žalovaného na svoj účet previedla finančné prostriedky, ktoré by zodpovedali výške požadovaného nájomného. Pokiaľ žalobkyňa existenciu nájomnej zmluvy tvrdila tým, že dňa 27.8.2014 bola podpísaná dohoda o zrušení nájmu medzi prenajímateľom Mgr. Eva Gálová a nájomcom KOGÉ - cestovanie s geografmi, zastúpený konateľom Mgr. Eva Gálová, podľa ktorej sa prenajímateľ i nájomca dohodli, že nájom spoločnosti uzatvorený od 2.2.2014 končí 27.8.2014 s tým, že nájomca uznal dlh za nevyplatený nájom za prenajatú izbu a príslušenstvo, ktorý bol stanovený dohodou na sumu 300,- eur mesačne tak súd prvej inštancie vo vzťahu k tomuto tvrdeniu konštatuje, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, keď z obsahu listiny nie je možné vyvodiť uznávací prejav žalovaného ako to vyplýva z ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Preto s poukazom na základné zásady v súčasnosti platného Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie má za to, že žalobkyňa svoje skutkové tvrdenia nepodoprela takými jednoznačnými dôkazmi, ktoré by súd mohol vyhodnotiť ako preukazujúce oprávnenosť jej finančnej pohľadávky voči žalovanému, a preto jej žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, keďže žalovaný mal v konaní plný úspech. O výške priznanej náhrady bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia veci.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní uviedla, že má za to, že jednoznačne uniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia o tom, že spoločník spoločnosti PaedDr. Michal Kovačic, PhD., bol o existencii predmetnej nájomnej zmluvy informovaný a že tento s uvedenou zmluvou súhlasil. Tomuto tvrdeniu nasvedčuje fakt, že žalobkyňa vyvrátila tvrdenie PaedDr. Michala Kovačica, PhD., že v čase podpisovania zmluvy bol v zahraničí dokladom z čerpacej stanice, na ktorej v deň podpisania zmluvy kupoval a svojou platobnou kartou platil za nákup pohonných hmôt. To, že o existencii zmluvy vedel a túto mal vo svojich účtovných dokladoch, potvrdila svedeckou výpoveďou svedkyňa T. W., ktorá sa o nej dozvedela z dokladov, v šanónoch, ktoré jej doniesol 30.6.2015 za účelom nájdenia iného dokladu, avšak už ju podľa Zákona o účtovníctve nebolo možné založiť do účtovníctva. Z uvedeného vyplýva, že nie žalovaný spochybnil existenciu nájomnej zmluvy, ale žalobkyňa spochybnila tvrdenie žalovaného, že o zmluve nevedel, že táto bola vyhotovená dodatočne. Je pravdou, že žalobkyňa fyzicky nedala zmluvu do účtovníctva, no vysvetlila to, že z dôvodu iných povinností ju nemohla dať, ale dala ju do dispozície žalovaného. Odvolateľka tvrdí, že i v predmetnej veci išlo o uznanie záväzku nie podľa § 558 OZ, ale § 323 Obchodného zákonníka. V tomto ustanovení uznanie záväzku je modifikované inak ako v Občianskom zákonníku. Prejav uznania záväzku podľa Obchodného zákonníka je treba kvalifikovať ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Týmto aktom dlžník uznáva svoj určitý záväzok, čím právne deklaruje jeho platnosť v okamihu uznania. Aj tu teda platí, že išlo o právny úkon týkajúci sa spoločnosti, kde bol PaedDr. Michal Kovačic, PhD. jediný spoločník ako druhý konateľ spoločnosti, teda nepoužil označenie spoločnosti a podpis ako konateľ, konal ako spoločník zo zákona s oprávnením na obchodné vedenie spoločnosti, teda vykonávanie všetkej hospodárskej činnosti a rozhodovanie o záležitostiach vnútri spoločnosti, keďže zrušenie sídla spoločnosti a uznanie záväzku sa týkalo výlučne obchodného vedenia spoločnosti a nie riešenia jeho súkromných vzťahov so žalobkyňou. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Zároveň, aby rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že jediný spoločník žalovaného a zároveň druhý konateľ bol o existencii predmetnej nájomnej zmluvy informovaný v čase jej údajného podpisu a ani s tým, že s jej uzatvorením súhlasil. Žalobkyňa počas výkonu funkcie konateľky žalovaného mala disponibilné právo k účtu žalovaného. Pokiaľ by teda bola nájomná zmluva uzatvorená s vedomím a súhlasom druhého konateľa a spoločníka, nebola by žalobkyňa tak ako uviedla na pojednávaní dňa 24.4.2018 v podozrení, že peniaze ukradla a nájomné by si uhrádzala z účtu žalovaného. Adekvátnym spôsobom neodôvodnila, prečo si v tom čase ako konateľka žalovaného nesplnila svoju povinnosť viesť riadne účtovníctvo žalovaného a údajná nájomná zmluva sa v účtovníctve žalovaného nenachádza a objavila sa až po podaní daňového priznania za rok 2014 a uzatvorení účtovných kníh, t.j. po 30.6.2015. Z týchto dôvodov má podozrenie, že žalobkyňa narýchlo a so spätným dátumom pravdepodobne v čase turbulentných vzťahov medzi

ňou a druhým konateľom a zároveň spoločníkom žalovaného uzavrela údajnú nájomnú zmluvu len za účelom majetkového prospechu. Navrhol preto rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a uplatnil si trovy odvolacieho konania s tým, že navrhuje, aby žalobkyňa bola zaviazaná tieto mu nahradiť v rozsahu 100%.

4. V replike žalobkyňa opätovne uvádzala tvrdenia, ktoré uviedla v odvolaní a na jeho obsahu zotrvala.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

6. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

7. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, celého spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli strany sporu v rámci odvolacieho konania konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim, jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a to v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom nepochybným spôsobom odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia, keď sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a námietkami. S poukazom na uvedené, krajský súd ako súd odvolací uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery. Vyvodené právne závery zrozumiteľným, primeraným spôsobom vysvetlil. Odvolateľka v podanom odvolaní opätovne uvádzala skutočnosti, s ktorými sa súd v rámci prvostupňového konania riadne vysporiadal. Neuviedla žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd v rámci prvostupňového konania neoboznámil a nevysporiadal sa s nimi a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Preto odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, keď konštatuje, že je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje, a to v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP.

8. S poukazom na vyššie uvedené nemohol odvolací súd prisvedčiť námietkam odvolateľky, ktoré považoval vyslovene za účelové.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)